

219

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I POLITYKI SOCJALNEJ

z dnia 4 kwietnia 1995 r.

w sprawie trybu opłacania składek na Fundusz Pracy przez osoby podlegające ubezpieczeniu społecznemu lub zaopatrzeniu emerytalnemu.

Na podstawie art. 36 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu (Dz. U. z 1995 r. Nr 1, poz. 1) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Osoby, o których mowa w art. 53 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu (Dz. U. z 1995 r. Nr 1, poz. 1), opłacają składki na Fundusz Pracy za siebie i osoby współpracujące, w trybie i na zasadach przewidzianych dla składek na ubezpieczenie społeczne lub zaopatrzenie emerytalne.

2. Składkę na Fundusz Pracy wpłaca się do oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych łącznie ze składką na ubezpieczenie społeczne lub zaopatrzenie emerytalne.

3. Wysokość deklarowanej podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub zaopatrzenie emerytalne, kwotę tej składki oraz kwotę składki na Fundusz Pracy należy podać na odwrocie blankietu książeczki wpłat składek na ubezpieczenie społeczne lub zaopatrzenie emerytalne.

§ 2. Osoby, o których mowa w § 1 ust. 1, dokonują wpłat składek na Fundusz Pracy bez uprzedniego wezwania, w terminach określonych dla składek na ubezpieczenie społeczne lub zaopatrzenie emerytalne.

§ 3. Do rozliczenia i opłacania składek na Fundusz Pracy w zakresie nie unormowanym w rozporządzeniu stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek na ubezpieczenie społeczne lub zaopatrzenie emerytalne.

§ 4. Traci moc rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 27 maja 1992 r. w sprawie trybu pobierania składek na Fundusz Pracy od osób podlegających ubezpieczeniu społecznemu z tytułu innej pozarolniczej działalności (Dz. U. Nr 50, poz. 230).

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Pracy i Polityki Socjalnej: *L. Miller*

220

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 27 marca 1995 r.

w sprawie zasad i warunków sprowadzania z zagranicy środków farmaceutycznych i materiałów medycznych dla użytkowników indywidualnych.

Na podstawie art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 10 października 1991 r. o środkach farmaceutycznych, materiałach medycznych, aptekach, hurtowniach i nadzorze farmaceutycznym (Dz. U. Nr 105, poz. 452, z 1993 r. Nr 16, poz. 68 i Nr 47, poz. 211) zarządza się, co następuje:

§ 1. Sprowadzanie z zagranicy środków farmaceutycznych lub materiałów medycznych, zwanych dalej „środkami” lub „materiałami”, na rzecz użytkownika indywidualnego, zwanego dalej „pacjentem”, objętego ubezpieczeniem społecznym lub uprawnionego na podstawie odrębnych przepisów do bezpłatnej pomocy leczniczej, możliwe jest, z zastrzeżeniem § 18, wyłącznie dla ratowania życia lub zdrowia, jeżeli zastosowanie środków lub materiałów dopuszczonych do obrotu w Polsce nie powoduje uzyskania zamierzonych efektów terapeutycznych, a właściwości proponowanego środka lub materiału wskazują na celowość jego zastosowania.

§ 2. Sprowadzanie z zagranicy środków lub materiałów, o których mowa w § 1, może być dokonywane w ramach:

- 1) importu docelowego zakładowego — na rzecz pacjenta poddanego leczeniu szpitalnemu,
- 2) importu docelowego indywidualnego — na rzecz pacjenta objętego opieką innych zakładów opieki zdrowotnej, jak również objętego opieką prywatnie praktykującego lekarza, pod warunkiem prowadzenia przez niego dokumentacji medycznej pacjenta.

§ 3. Import docelowy zakładowy lub indywidualny dokonywany jest na podstawie wniosku, którego wzór stanowi:

- 1) załącznik nr 1 do rozporządzenia — w odniesieniu do importu docelowego zakładowego,

2) załącznik nr 2 do rozporządzenia — w odniesieniu do importu docelowego indywidualnego.

§ 4. 1. Wniosek, o którym mowa w § 3 pkt 1, wystawia w jednym egzemplarzu ordynator oddziału szpitalnego albo kierownik kliniki.

2. Wniosek, o którym mowa w § 3 pkt 2, wystawia w 2 egzemplarzach lekarz leczący pacjenta ambulatoryjnie.

3. Kopia wniosku, o którym mowa w ust. 2, dołączona jest do dokumentacji medycznej pacjenta.

§ 5. 1. Potwierdzenia słuszności wniosków, o których mowa w § 4, z zastrzeżeniem ust. 2, dokonuje:

1) w odniesieniu do importu docelowego zakładowego — specjalista wyznaczony przez dyrektora (kierownika), o którym mowa w § 6,

2) w odniesieniu do importu docelowego indywidualnego — specjalista właściwy ze względu na miejsce zamieszkania pacjenta, wyznaczony przez wojewodę.

2. Potwierdzenia słuszności wniosków na rzecz pacjenta poddanego leczeniu w zakładach wojskowej służby zdrowia, resortu spraw wewnętrznych, więziennej służby zdrowia lub kolejowej służby zdrowia, zwanych dalej „resortową służbą zdrowia”, dokonuje:

1) w odniesieniu do importu docelowego zakładowego — specjalista wyznaczony przez komendanta wojskowego zakładu opieki zdrowotnej, Szefa Służby Zdrowia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, Naczelnego Lekarza Więziennictwa lub dyrektora szpitala kolejowej służby zdrowia,